

Kiss Ottó

Verébfogó

Radnai nem kockáztatott. Betolta apja öreg Csepeljét a biciklitárolóba, a korláthoz láncolta, a lakatot a zsebébe süllyesztette, és mielőtt ugrott volna, körbenézett. Egyszer megjárta a zsírolvasztó művezetőjével. Azóta mindig megnézi, nem látja-e valaki. Pándi megmondta neki, ha még egyszer elkapják, mehet kapálni.

Nem volt más a tárolóban. A betonfal mellé lépett, és ugrott. Kétméteres a fal, Radnai meg száznyolcvan, nem nehéz túljutnia rajta. Ha nem lenne hajnalonta ilyen véres a szeme, nyugodtan bemenne a portán. De nem bírja a korai kelést, erre már évekkal ezelőtt rájött. Bősze Lajos a szeme miatt még akkor is kiszólitja a portán, ha történetesen nem ivott. Most meg érezte magában az esti fröccsöket, hiába, néhány óra alatt nem megy ki a szervezetből.

Még nem kelt fel a Nap, feltűnés nélkül beállt a porta felől jövők közé. Az öltözőben a félkezű Bandi volt a ruhacserés. Nem szerette a mogorva öreget, de próbált vele kedves lenni. Különben olyan nadrágot kap, amiből kilátszik a bokája. A felső meg véres, mert nem mossák ki rendesen. Persze a művezetők hazavihetik a munkaruhát, úgy áll rajtuk az élére vasalt fehér nadrág, a sapka meg a felső, mintha valami cukrászok lennének.

Fél hatkor már a fülkében ült, mert a mérést előbb kell kezdeni, hogy a hentesek hatkor nekiláthassanak a munkának. Aznap reggel Kőből tolt ki a hűtőkamrából a csigán lógó fél disznókat. Három szalag előtt tömte meg a pályát egyedül, kihozott vagy kétszáz disznót, mire a hentesek beáltak a helyükre. Pándi művezető pontban hatkor indította a szalagot. Gyerünk, titánok, munkára, mondta. Mióta a svédé a kombinát, Pándi nagyon ügyel a pontosságra. A svéd sokat követel, ő vezette be a szondázást is, és azóta nincsenek félórás cigarettaszünetek, két óránként öt perc jár, húsz a reggelire, negyven meg az ebédre. És hiába végeznek a hentesek akár már délre, kettőig nem mehetnek el a szalag mellől. Most lassabban dolgoznak, nincs már az a kapkodás, mint régen. A svéd szerint így pontosabb a munka. „Szebek a húsek.”

– Mennyi lesz mára? – kérdezte Kőből Pándi művezetőt.

Radnai kikukucskált a mérleges fülkéből, hogy ő is hallja a választ.

– Ezermégy – mondta Pándi. – Lehet, hogy ezeröt.

Kőből mellé Veréb Lacikát osztották be aznap. Veréb egy hete van itt. Liftesfiúnak vették fel, de egy nagyobb raklap zsírszalonnát vagy császárt egyedül meg sem bír mozdítani. Csak akkor tudja a liftbe tenni, ha valaki arra jár és meglöki. Két napig kínlódott a békával, a hentesek röhögtek, aztán Pándi átküldte a perzselőbe fejet csomagolni. De tegnap óta nincs már export fej, nem kének többet a jugók.

Veréb Lacika becsületesen tolt a fél disznókat, igaz, egyszerre csak három-négy párat, Kőből meg húszasával hozta ki őket a hűtőből.

– Hogy állunk? – kérdezte Veréb Radnait a reggelinél.

Radnai végigmérte az alacsony, vékony fiút.

– Háromnegyven körül – mondta.

Lacikát aznap már a sorban állásnál piszkálni kezdték a hentesek. Horkai egy videofilmet magyarázott Bedének. „Az ürge lukat vágott a falba, azon keresztül nyomta a csajt, az meg annyira nyögött, hogy ketté állt a füle.”

Bede nevetett.

– Ha Zsuzsi mama meglátná azt a szerszámot, nyerítene örömeiben – folytatta Horkai.

Bede elvett egy tálcat, kést meg poharat rakott rá, aztán hátrafordult Veréb Lacikához.

– Hallod, szép öcsém, meg kéne mutatni a farkad Zsuzsi mamának! – mondta.

– De ha az is csak akkora, mint te vagy, jobb, ha kiteszed a nyelvedet is – szólt Horkai, és röhögött.

– Hagyjátok már! – mondta Radnai.

– Te meg mért szólsz bele? – mordult Bede, de választ nem várt. Radnai nem is szólt, csendben mentek az asztalig, csak Horkai dűnnyögött, hogy már megint ez a kibaszott párizsi, és elővett a zsebéből egy darab császárszalonnát. Adott Bedének, Radnainak, és Veréb Lacikát is megkínálta.

– Kösz, jó ez nekem – vágott a párizsiból Veréb.

– Egyél, baszd meg, sose combosodsz ki! – mondta Horkai, és egy szelet császárt rakott Lacika tálcajára. – Ne tojjál be, a készáruból van – tette hozzá.

A veréb ebéd után szállt be a folyosóra. A csontozó és a keverő közötti ablakon jött. A hentesek meg a takarítónők két oldalt a padokon ültek, majdnem mindenki dohányzott. A megriadt madár a vécéajtónak repült, aztán a csempézett falon keresett kijáratot. Valaki behúzta a csontozó ajtaját, nehogy berepüljön a húсок közé.

– Ide költözik az egész Veréb család? – kérdezte Bede, és felvette a lánckesztyűjét.

Az asszonyok nevettek.

Horkai már húzta a slagot, hogy célba vegye a madarat, de egy idősebb hentes leintette. Nehogy pancsoljál itt nekem, mondta.

– Hozzad Lacikát, majd az megoldja! – nevetett Bede.

– Testhezálló feladat lenne – mondta az egyik takarítónő, de nem figyeltek rá.

Lacika a csontozóban volt, és Radnait nézte, milyen kódszámokat írkal a mérleges füzetbe. Más a bőrös meg a nyüzött disznóé, más a fagyasztotté meg a félfagyasztotté is, állapította meg. Amikor Horkai kihívta Veréb Lacikát a folyosóra, ment Radnai is.

– Na, Veréb, itt a párod! Fogd meg, oszt csontozd ki!

Nevettek a hentesek, a takarítónők.

Veréb Lacika megállt a teli padsorok között, és nem mozdult.

– Legalább a száját tátna el, hogy belerepüljön! – mondta egy hentestanuló.

– Kuss legyen, mert mindjárt kergetheted te is! – szólt a hang irányába Horkai.

Nevettek megint.

Az állat egyik faltól a másikig repkedett, nekiütközött a műanyag ládáknak, a neoncsőnek, aztán leszállt a mosásra ott hagyott targoncára.

Lacika nem mozdult.

– Na majd én megmutatom, hogy kell verebet fogni! – mondta Horkai, és felkapta a fiút, hogy a nyitott ablakhoz vigye.

Néhány idősebb hentes eloltotta a cigarettáját, elindultak a csontozó felé.

Horkai kitette az ablakpárkányra Lacikát, és megfogta a bokáját, hogy kilógassa. Veréb Lacika csendben volt, de ellenkezett.

Többen nevetve biztatták.

Ekkor jött meg Pándi.

Tapsolt.

Na, mondta, ennek a két padsornak telefonja van, és intett a csontozó felé. „Gyerünk, titánok, vár a munka!”

A padokról felálltak, Horkai letette Lacikát. Bede is felállt, de nem a csontozó felé ment, megnyitotta a csapot, és a slaggal megcélozta Horkait meg a gyereket. Horkai futott a csontozó felé, besurrant az ajtón, Veréb Lacika igyekezett utána, de ő nem úszta meg, kapott egy nagy adag vizet a hátára.

Köböl délután már nem engedte dolgozni Veréb Lacikát. Bekülte Radnaihoz a mérleges fülkébe, nehogy tüdőgyulladást kapjon a hűtőben. Teljesen átázott a ruhája.

Radnai helyet csinált maga mellett, oda ültette Lacikát.

– Csak ennyi az egész, a kódokat és a súlyt kell beírni, meg hogy hányat tesz rá a mérlegre – mondta neki, aztán megkérdezte:

– Milyen iskolád van?

– Érettségi, gimnázium – felelte Lacika.

– Akkor lehetsz akár mérleges is – élénkült fel Radnai. – Ha betanítalak, jössz a helyemre?

Lacika vállat vont.

– Nem hallom! – mondta Radnai.

– Hát.

– Mi az, hogy hát?

– Hát, hogy még nem tudom.

– Hogy hentes legyél, ahhoz el kell végezni az iskolát. Az két év, és nézd meg, milyen a munka. Tíz évig ha bírják, legfeljebb tizenötig. De akkor már fáj minden ízületük, mehetnek rokkantnak. Ha addig le nem vágják a kezüket.

Lacika nem szólt.

– A művezetéshez meg gyakorlat kell, tíz év. Nekem most kilenc van, ha lesz üresedés, jövőre megpróbálhatom. Ott majdnem háromszor annyi a pénz, mint itt, aztán még dolgozni se kell, csak irányítani. Mennyivel vettek fel?

– Huszonnégy bruttó – mondta Lacika.

– Na, itt meg harmincegy van, gondold meg.

– Jól van, meggondolom, de nem biztos, hogy sokáig maradok én itt.

– Meg kell becsülni a jó helyet – mondta Radnai, aztán kiszólt Köbölnek. „Lassan hozzád, mindjárt kész, oszt még egy óra sincs.”

Radnai, mielőtt tusolni ment volna, egy nejlontasakot hozott a csomagolóból. Félkilónyi sertésvelőt tett bele, aztán jó erősen bekötötte a zacskó száját.

– Lesz csere? – kérdezte a félkezű Bandi, amikor Radnai vetkőzni kezdett.

– Majd holnapután – mondta Radnai, és felmutatta a nadrágot meg a felsőt, hogy nincs rajtuk egy csepp vér se.

Lacika már a tusoló alatt állt, amikor Radnai belépett. Megkérdezte Radnait, nem baj-e, hogy itt tusol, a mérlegesek zuhanyozójában. A henteseknél nem szeret, mindig szórakoznak vele.

– Van hely, elég – mondta Radnai, és beállt egy másik rekeszbe. Megnyitotta a csapot, aztán átkiáltott Lacikának:

– Csak kapkodjad magad, mert ha fönt is megereszlik a meleg vizet, befagy a seggünk!

– Ki az a Zsuzsi mama? – kérdezte Veréb Lacika.

Radnai nem válaszolt, csak amikor már törölköztek.

– Már közelít a negyvenhez, de egy szexuális csuda.

– Nem azért kérdeztem – mondta Veréb Lacika, és félrenézett.

– Itt lakik, a kombinát mellett. Amíg megvolt a laktanya, hozzá jártak a bakák. Ingyen csinálta, ha éppen az esete volt a gyerek, de mióta dolgozik, senkitől se kér pénzt – magyarázta Radnai.

A portán hamar átjutottak, nem volt különösebb ellenőrzés. Bősze Lajos csak a táskákat nézte meg, amelyik nem dudorodott, ki se nyitatta.

– Szerintem egy ólajtónak több esze van, mint Zsuzsi mamának – folytatta Radnai, és meghívta Lacikát egy fröccsre a Legyesbe. – A múlt héten, hogy délutánosok voltunk, együtt néztük a tévét a portán. Hiába bizonygattuk, Zsuzsi mama nem hitte el, hogy a Híradót nem színészek játszák.

Lacika hitetlenkedve nézett Radnaira, de az bólogatott.

A fiú nevetett.

Radnai leláncolta a biciklit a kocsmá elé, félrehúzta az ajtó helyén lógó színes nejlonszűkeket, és mutatta Veréb Lacikának, hogy menjen előre.

Két biliárdasztal volt a helyiségben, a fal mellett székek és két asztal. Radnai odaszólt a pultosnak.

– Jó napot, drága Aranka! Két nagy pirosat!

– Ez meg kicsoda? – nézett a nő Radnaira, amikor a pultra tette a nagyfröccsöket.

– Veréb Lacika – mondta Radnai. – Mutatkozz be!

– Veréb László – mondta Veréb Lacika.

– Na akkor ötvenhat forint lesz – nézett Aranka Radnaira.

Radnai úgy tett, mint aki nem hallja.

– Biliárd? – kérdezte aztán a fiút.

Akkor lépett a kocsmába Horkai és Bede. Tisztességgel odaköszöntek Radnaiéknak, azok meg vissza. Bedéék tisztán kérték a vörös bort, aztán befizették a biliárdpénzt. Aranka kiadta nekik a pult mögül a dákokat. Ahogy játszani kezdtek, megjött Pándi. Nem szólt, csak intett a négy fiúnak, aztán fél deci cseresznyét kért, azonnal felhajtotta. Még a szájában volt a pálinka, úgy ment ki a nejlonszűkek között. De előbb felemelt kézzel elköszönt.

– Nem közösködik – mondta Radnai. – De azért ő is megissza a magáét.

– Rendes ürgének látszik – nézett rá Lacika.

– Hagyjad a fenébe, egy balfasz ejtőernyős – szólt Radnai, és intett Arankának, hogy töltsön még két nagyfröccsöt.

– A rendszerváltás előtt üzemi párttitkár volt – magyarázta Radnai. – Amikor megérezte a veszélyt, lekérte magát az irodáról. Azóta itt eszi a fene. Karcsi bácsi nyolcvankilencben legalább tisztességesen felkötötte magát.

Radnai le se engedte a poharat a szájától, míg ki nem fogyott belőle az ital.

– A te apád mit csinál? – kérdezte aztán.

– Meghalt – mondta Lacika, és egyhajtásra megitta a fröccsét. Aztán azt mondta, hogy most már ő fizet. – Még egy kört! – szóló Arankának.

– Nézd már, hogy kinyílt a csipája! – mondta Aranka, de már csinálta is a nagyfröccsöket.

– Nehogy megint elázzál! – kiabált a biliárdasztal mellől Bede Lacikának.

A két hentes nevetett. Aztán Radnai is nevetett, és Lacika is mosolyra húzta a száját.

– Megisszuk, fizetek, és megyek – nézett Veréb Radnaira. – Holnap neked is korán kell kelni – tette hozzá.

Radnai nem válaszolt, elfordult, és az alsónadrágjából előhúzta a zacskó velőt. Kitétte a pultra, és odaszólt Arankának:

– Toldd meg a másik két dáköval meg két piros borral – mutatott a nejlontasakra.

Aranka gyorsan beletette a velőt a táskájába.

– Sok trükköt nem ismersz még – fordult Radnai Lacikához. – Amúgy meg ne aggódjál, csak várjál meg reggel a portán. Világos?

– Világos – mondta Lacika, és a Radnaiéhoz koccintotta a poharát.

– Na akkor kezdjük? – kiabált Horkai a biliárdasztal mellől, aztán bekrétázta a dáköját.